

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 20257/2022
18.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Гордане Комненић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Гачевић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Милан Цветковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1168/22 од 03.06.2022. године, у седници одржаној дана 18.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1168/22 од 03.06.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1168/22 од 03.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П 2458/21 од 10.02.2022. године обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати износ од 3.195.070,00 динара са законском затезном каматом од 17.04.2020. године до исплате (став први изреке). Одбијен је захтев тужиоца за законску затезну камату на износ досуђен у ставу првом изреке, почев од исплате купопродајне цене у целости, односно од 10.08.2010. године, закључно са 16.04.2020. године (став други изреке). Обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 286.301,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате (став трећи изреке).

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1168/22 од 03.06.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Пожаревцу П 2458/21 од 10.02.2022. године у ставу првом и трећем изреке (став први изреке). Одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, битних повреда

одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној.

Правноснажном пресудом обавезана је тужена да тужиоцу исплати накнаду штете, јер је извршила кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, чијим извршењем је тужиоцу као оштећеном у кривичном поступку нанела штету у износу од 3.195.070,00 динара. Одговорност тужене се заснива на члану 154. став 1, 158. став 1, 185. став 1, 190. став 1. Закона о облигационим односима.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем или правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужена уз ревизију није доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично-правној ситуацији. Ревизијом се указује на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП и у вези са тим на погрешно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије. Ревизијом се указује на битну повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП и да судови нису водили рачуна о подељеној одговорности. Примена овог института предвиђена је искључиво за питања материјалног права, па је потребно да се у ревизији јасно наведе правно питање чије разматрање се предлаже и образложи потреба његовог разматрања у смислу испуњења услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП, што у конкретном случају није учињено.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 23.04.2020. године. Вредност предмета спора, побијаног дела правноснажне пресуде 3.195.070,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (1 евро = 117,5967 динара), ревизија туженог није дозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**